

SUORALLE TIELLE¹

*Julkaistu maaliskuun 19
(huhtikuun 1) pñä 1908
„Proletari” lehden 26. numerossa*

*Julkaistaan sanomalehden
tekstin mukaan*

Toisen Duuman hajottaminen ja vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän valtiokaappaus² olivat käännekohta vallankumouksemme historiassa, eräänlaisen erikoiskauden eli kaaroksen alkua sen kehityksessä. Olemme jo monet kerrat puhuneet tämän kaaroksen merkityksestä luokkavoimien yleisen keskinäissuhteen kannalta Venäjällä ja kesken jääneen porvarillisen vallankumouksen tehtävien kannalta. Haluamme nyt pysähtyä käsittelemään puoluetyömme tilaa tämän vallankumouksessa tapahtuneen käänteen yhteydessä.

Kesäkuun 3 päivän taantumuksellisesta valtiokaappauksesta on kulunut enemmän kuin puoli vuotta, ja sitä seuranneelle ensimmäiselle puolivuotiskaudelle on epäilemättä ollut luonteenomaista kaikkien vallankumouksellisten järjestöjen, muun muassa myös sosialidemokraattisen järjestön, huomattava lamaantuminen ja heikkeneminen. Horjuntaa, sekasortoa ja hajaannusta — siten voidaan yleisesti luonnehtia tätä vuosipuoliskoa. Eikä toisin tietysti voinut ollakaan, sillä taantumuksen voimistuminen äärimmilleen ja sen väliaikainen voitto välittömän luokkataistelun tyrehtyessä ei voi olla aiheuttamatta kriisiä vallankumouksellisissa puolueissa.

Nyt on jo aivan selvästi nähtävissä koko joukko tunnusmerkkejä, jotka todistavat tämän kriisin päättymistä, sitä, että pahin on jo eletty ohi, että oikea tie on jo viitoittunut, että puolue astuu jälleen suoralle tielle — sosialistisen proletariaatin vallankumoustaistelun johdonmukaisen ja periaatteellisen johtamisen tielle.

Tarkastelkaapa erästä sangen luonteenomaista, ei tietysti läheskään kaikkein syvintä, mutta ehken erästä kaikkein

näkyvintä puoluekriisin ulkonaista ilmausta. Se on intelligenssin pako puolueesta. Kuluvan vuoden helmikuussa ilmestynyt puolueemme Pää-äänenkannattajan³ ensimmäinen numero, joka tarjoaa hyvin runsaasti aineistoa puolueen sisäisen elämän arvioimista varten ja josta painatamme uudelleen suurimman osan, luonnehtii erittäin selvästi tätä pakoa. „Piirikuntajärjestö on viime aikana kokonaan kuollut intelligenttivoimien *puutteessa*”, kirjoitetaan uutisessa Kulebakin tehtaalta (Keskisen teollisuusalueen Vladimirin piirikuntajärjestö). „Aatteelliset työntekijävoimat hupenevat kuin lumi”, kirjoitetaan Uralilta. „Ainekset, jotka yleensä karttavat illegaalisia järjestöjä... ja ovat lyöttäytyneet puolueeseen vain nousun hetkellä ja silloin monin paikoin vallinneen tosiasiallisen vapauden oloissa, ovat eronneet puoluejärjestöstämme”. Ja Pää-äänenkannattaja tekee kirjoituksessa „Organisaatiokysymyksistä” yhteenvedon näistä (ja muista julkaisemattomista) uutistiedoista sanoen: „Intelligenttejä, kuten tunnettua, on viime aikoina paennut joukoittain”.

Mutta puolueen vapautuminen puoliproletaarisesta, puollittain poroporvarillisesta intelligenssistä alkaa herättää *uuteen eloon* niitä uusia, *puhtaasti proletaarisia* voimia, joita on karttanut proletaaristen joukkojen käymän sankarillisen taistelun kaudella. Sama Kulebakin järjestö, joka juuri esittämämme uutisotteen mukaan oli toivottomassa tilassa, jopa kokonaan „kuollut”, osoittautuu henkiin heränneeksi. „Työväen puoluepesäkkeet”, luemme uutisesta, „joita on runsaasti hajallaan eri puolilla piirikuntaa ja jotka useimmiten ovat vailla intelligenttivoimia, kirjallisuutta ja joilla ei ole edes mitään yhteyttä puoluekeskuksiin, eivät halua kuolla... Järjestyneiden luku ei vähene, vaan lisääntyy... Intelligenttivoimia ei ole, työläisten, heistä tietoisimpien on itsensä tehtävä propagandatyötä”. Yleiseksi johtopäätökseksi tulee, että „hyvin useissa paikoissa („Sotsial-Demokrat” № 1, s. 28) intelligenssin paon vuoksi vastuunalainen työ siirtyy eturivin työläisten käsiin”.

Tämä puolueorganisaatioiden uudelleenjärjestely uudella, niin sanoaksemme luokkapohjalla on tietenkin vaikea tehtävä, eikä sen ole suotu kehittyä ilman horjuntoja. Mutta vaikea on vain ensimmäinen askel, ja se on jo otettu. Puolue on jo astunut sille suoralle tielle, jolla työläisten omasta

keskuudesta nousseet eturivin „intelligentit” johtavat työväenjoukkoja.

Ammattiliitoissa ja osuuskunnissa tehtävä työ, johon ensin käytiin käsiksi haparoiden, alkaa täysin muotoutua ja valautua vakiintuneisiin muotoihin. Paikkakunnilla lisääntyvä työ on jo sanellut kaksi Keskuskomitean päätöslauselmaa, päätöslauselmat ammattiliitoista ja osuuskunnista, jotka *molemmat* on hyväksytty *yksimielisesti*. Puoluesolut kaikissa puolueettomissa järjestöissä; näiden johtaminen proletariaatin taistelutehtävien hengessä, vallankumouksellisen luokkataistelun hengessä; „puolueettomuudesta puoluekantaaisuuteen” („Sotsial-Demokrat” № 1, s. 28)—tällainen on se tie, jolle työväenliike on tässäkin jo astunut. Erään syrjäisessä maaseutukaupungissa, Minskissä, toimivan puoluejärjestön kirjeenvaihtaja tiedottaa: „mielialaltaan vallankumouksellisemmat työläiset karttavat niitä (tehdashallinnon runtelemlia legaalisia liittoja) ja suhtautuvat entistä myötätuntoisemmin illegaalisten liittojen muodostamiseen”.

Samaan suuntaan, „puolueettomuudesta puoluekantaaisuuteen”, kehittyi toiminta myös aivan toisella alalla — sosialidemokraattisen duumaryhmän toiminta. Tämä kuulostaa tietysti oudolta, mutta se on tosiasia: me emme kykene heti nostamaan parlamenttiedustajiemme työtä puoluekantaistaiselle tasolle,—samoin kuin emme kyenneet osuuskunnissakaan saamaan toimintaamme heti „puoluekantaiseksi”. Meidän sosialidemokraattiset duumaedustajamme, jotka on valittu kansan tahtoa väärentävän vaalilain nojalla,— jotka on valittu julkisen aseman säilyttäneiden sosialidemokraattien piiristä, mikä on harventunut tavattomasti kummankin edellisen Duuman vuoksi järjestettyjen vainojen jälkeen,— olivat *todellisuudessa* kiertämättömästi ensin pikemminkin puolueettomia sosialidemokraatteja kuin oikeita puolueen jäseniä.

Se on murheellista, mutta se on tosiasia, ja tuskin muuten voi ollakaan tuhansien maaorjuudellisten siteiden kietomassa kapitalistisessa maassa, jossa julkinen työväenpuolue on ollut olemassa vasta parisen vuotta. Ja tämän tosiasian pohjalle halusivat rakentaa epävallankumouksellisen sosialidemokratian luomisen taktiikkansa sosialidemokratialla keikailevat puolueettomat ja jopa „päättömätkin” intelligentit, joita kuhisee duumaryhmän ympärillä kuin kärpäsiä

hunajalautasen kimpussa. Mutta näyttää siltä kuin näiden kunnioitettavien bernsteiniläisten ponnistelut raukeaisivat tyhjiin! Näyttää siltä kuin sosialidemokraattien toiminta alkaisi kulkea oikeaa latua tälläkin alalla. Älkäämme ennustelko, älkäämme sulkeko silmiämme näkemästä sitä, miten äärettömän paljon työtä vielä tarvitaan, jotta sosialidemokraattinen parlamenttitoiminta saadaan meidän oloisamme edes jotakuinkin siedettävään tilaan,— mutta toteamme sen, että Pää-äänenkannattajan ensimmäisessä numerossa on arvosteltu puoluekantaisesti edustajaryhmää ja julkaistu Keskuskomitean *suoranainen päätöslauselma* oikeamman suunnan antamisesta sen toiminnalle. Emme missään tapauksessa pidä Pää-äänenkannattajassa esitettyä arvostelua tyhjentyvänä, kaikki puutteet osoittavana, vaan olemme esimerkiksi sitä mieltä, ettei sosialidemokraattien olisi pitänyt äänestää erääntyvien maaveromaksujen siirtämistä ensi vuorossa zemstvoille eikä myöskään köyhien vuokraamien kaupunginmaiden *lunastamista* alhaisilla hinnoilla (ks. Pää-äänenkannattajan 1. n:o:aa, s. 36). Mutta kaikki nämä ovat jo verrattain toisarvoisia asioita. Tärkeintä ja oleellisinta on se, että edustajaryhmän muuttaminen todelliseksi puolueen järjestöksi on jo täysin hahmottunut kaikessa työssämme ja että puolue siis saavuttaa tuon tarkoituserän, vaatikoopna se kuinka suurta työtä tahansa, olkoopna tällä tiellä vastassamme vielä millaisia koettelemuksia, horjumisia, erillisiä kriisejä, henkilökohtaisia yhteentörmäyksiä y.m. tahansa.

Oikean sosialidemokraattisen, todellisen puolueetyömme ojentumista kuvaaviin tunnusmerkkeihin kuuluu niin ikään se aivan ilmeinen tosiasia, että illegaalinen kustannustoiminta on voimistunut. „Ural julkaisee kahdeksaa lehteä”, luemme Pää-äänenkannattajasta, „Krim kahta, Odessa yhtä lehteä, Jekaterinoslavissa alkaa kohta ilmestyä sanomalehti; Pietari, Kaukasia ja kansalliset järjestöt harjoittavat huomattavaa kustannustoimintaa”. Kahden ulkomailla ilmestyvän sosialidemokraattisen äänenkannattajan ohella on Venäjällä, suorastaan poikkeuksellisista poliisiesteistä huolimatta, alkanut ilmestyä Pää-äänenkannattaja. Keski-sellä teollisuusalueella valmistellaan „Rabotsheje Znamja”⁴ nimisen aluelehden julkaisemista.

Kaikesta edellä sanotusta näkyy täysin selvästi se tie, jolle sosialidemokraattinen puolue on vankasti astumassa.

Puoluekeskuksien luja illegaalinen organisaatio, järjestelmällinen illegaalinen kustannustoiminta, ja mikä tärkeintä: paikalliset ja eritoten tehtaiden puoluesolut, joita johtavat työläisten omasta joukosta nousseet ja välittömästi joukkojen keskuudessa elävät eturivin työläiset,— sellainen on se pohja, jolle olemme luoneet ja rakentaneet vallankumouksellisen ja sosialidemokraattisen työväenliikkeen järkkymättömän lujan ydinjoukon. Ja tämä maanalainen ydinjoukko tulee ulottamaan *omat* tuntosarvensa paljon laajemmalle kuin entisinä aikoina ja levittämään *omaa* vaikutustaan sekä Duuman välityksellä että ammattiliitoissa, sekä osuuskunnissa että kulttuuri- ja valistusyhdistyksissä.

Tämän puoluetyösystemin ja sen systeemin välillä, joka saksalaisilla muodostui poikkeuslain aikoina (vuosina 1878—1890)⁵, on ensi näkemältä olemassa merkittävä yhtäläisyys. Sen taipaleen, minkä Saksan työväenliike kulki kolmessakymmenessä vuodessa porvarillisen vallankumouksen jälkeen (1848—1878), Venäjän työväenliike käy läpi kolmessa vuodessa (vuoden 1905 loppu — vuosi 1908). Mutta tämän ulkonaisen yhtäläisyyden alla piilee syvä sisäinen eroavaisuus. Saksan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen jälkeen kulunut kolmikymmenvuotiskausi suoritettiin täydelleen *tämän* vallankumouksen objektiivisesti välttämättömät tehtävät. Tuo vallankumous päättyi 60-luvun alkuvuosien perustuslaillisessa parlamentissa, dynastisissa sodissa, jotka liittivät yhteen suurimman osan saksalaisista maista, sekä keisarikunnan muodostumisessa yleisen äänioikeuden avulla. Venäjällä porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ensimmäisen suuren voiton ja ensimmäisen suuren tappion jälkeen kuluneet vajaat kolme vuotta eivät ole olleet ainoastaan täyttämättä tämän vallankumouksen tehtäviä, vaan päinvastoin ne ovat ensi kerran saaneet proletariaatin ja talonpoikaiston *laajat* joukot tietoisiksi näistä tehtävistä. Näiden vähän yli kahden vuoden kuluessa ovat eläneet aikansa perustuslailliset harhaluulot ja usko mustasotniaalaisen tsarismmin liberaalisten lakeijain demokraattisuuteen.

Venäjällä on väistämättä edessään kriisi, jonka pohjana ovat toteuttamatta jääneet porvarillisen vallankumouksen objektiiviset tehtävät. Puhtaasti taloudelliset, puhtaasti rahataloudelliset, sisäpoliittiset sekä ulkoiset tapahtumat,

seikat ja käänteet saattavat tehdä sen kärkeväksi. Ja proletariaatin puolue — astuttuaan suoralle tielle luomaan lujaa illegaalista sosialidemokraattista järjestöä, jolla on paljon lukuisammat ja monipuolisemmat julkisen ja puolijulkisen vaikutuksen välineet kuin ennen,— kykenee vastaanottamaan tämän kriisin paremmin valmistautuneena ratkaisevaan taisteluun kuin vuoden 1905 loka- ja joulukuussa.
